

Textos de creació inèdits

Montse Germà Pifarré

POÈTICA

Vaig néixer a Cervià de les Garrigues però visc als Arcs des del 1993. Escric bàsicament en vers: haikús, tankas, sonets, indrissos, drissos, poesies de vers lliure..., tot i que també he experimentat altres gèneres literaris com el conte, la carta literària o la narració breu. Em fascina la natura i fotografiar-ne els detalls, on descobreixo poesies a racons imprevistos. Per aquest motiu n'ajunto els dos arts i tot sovint componc fotopoesia.

La vinculació amb la poesia em ve des que era una nena, quan la meva padrina materna em comptes d'explicar-me rondalles, contes o llegendes em llegia poesies del llibre *El trobador català*, d'Antoni Bori i Fontestà, i algunes composicions del qual me les feia aprendre de memòria per recitar-les en veu alta.

El llibre que em va despertar el gust poètic va ser *Les flors del mal*, de Charles Baudelaire, i l'obra que m'ha ajudat a entendre la poesia és *Noves cartes a un jove poeta*, de Joan Margarit. També m'han influenciat altres autors i autores que, encara avui, en són els meus referents, com per exemple, Shakespeare, Matsuo Basho, Antonio Machado, Vicente Gallego, Giocconda Belli, Carles Riba, Pere Rovira, Miquel Martí i Pol, Salvador Oliva, Maria Mercè Marçal, entre altres.

Vaig escriure els primers versos als dotze anys, com un joc. Aleshores em feia gràcia de fer rodolins i de posar lletres meves a cançons que m'agradaven. Es pot dir que m'inicià a la poesia cap als vint anys, però no va ser fins cap als trenta i pocs anys quan començava a publicar textos a les revistes de Cervià i Bellvis. També feia poemes per a esdeveniments locals: festes de la gent gran, pregó de Reis, defuncions, Dia de la Mare... Per això, el llibre *Remembrança*, publicat l'any 2008, recull algunes composicions que, en certa manera, m'han marcat l'inici de la trajectòria poètica.

El mateix any, vaig utilitzar el model poètic *indrís* per a una exposició fotogràfica, atès que feia pocs mesos que l'havia descobert. <http://www.poesias.cl/>

indriso.htm, Per aquest motiu l'any 2009 vaig escriure *Efectes naturals*, el primer poemari amb indrissos en català, editat per l'editorial Fonoll. L'agost d'aquell mateix any, però, mentre revisava les darreres galeries del recull, a partir d'aquella poètica, descobrí el *drís*, una nova poètica que és una reelaboració estròfica de l'*indrís*. Cal dir que he inclòs drissos als darrers treballs fotopoètics. <http://germa-drissos.jimdo.com/>

En conclusió, relacionar-me amb la poesia és un exercici mental que m'estimula la creativitat, la qual cosa em fa estar en pau amb mi mateixa i alhora em fa explorar els itineraris espirituals més íntims. I és que la poesia em fa veure la vida des d'una altra perspectiva, fet que m'ajuda a suportar millor la vacuïtat rutinària. Per a mi versificar és molt més que un hobby; el considero un fabulós afer capaç d'endinsar-me en un món fantàstic.

Escriure gairebé cada dia és la meua manera de representar la realitat del que m'envolta. No obstant això, penso que tant en poesia com en qualsevol art cal aprendre dels grans mestres i, per tant, és fonamental conèixer bé les eines de treball. També crec que és imprescindible deixar reposar els textos, a fi de detectar millor aquells mots mal posats que poden arruïnar un escrit. Per aquest fet, abans de donar un poema per bo normalment hi reflexiono infinitat de vegades i, tot i això, molts cops encara se m'escapa algun detall fora de lloc que discrepa amb la reflexió final del contingut.

LA POESIA (Dris en diàstole)

M'adreço a ella;

la inoportuna musa,
sovint imprevisible.

De vegades és grata
i altres, fugissera.

2016

OPTIMISME (Dris en sistole interna)

Des de la ignorància,
apegada al meu jo,

dono forma al no-res

i m'acontento amb els petits detalls
que em sorprenen constantment.

2010

DESITJOS (Dris en sistole)

Desitjo l'Edèn,
els ulls de l'eufòria,

l'edat de la calma,
l'enigma dels anys...

Aspiro l'autèntic.

2010

HAIKÚS D'HIVERN

I

Gebrada estesa
per la plana difusa.
Dies de boira.

II

A sota zero,
els peixos de la bassa
trenquen el vidre.

III

A primera hora,
les ballarines d'aigua
són d'alabastre.

IV

Les xemeneies
escupen fumarades.
Fa un fred que talla.

2016

TOTS DOS A L'UNA

Tots dos a l'una,
en un camí de punxes
gosem entrar-hi.
Si el temps ens acompanya,
farem la via flonja.

2016

ENYORANÇA

Assaboriem
a glops la juvenesa
als bars de copes.
Ara que els anys descansen,
degustem enyorança.

2016

SOMNIS

Els em segresten,
s'apoderen de l'esma
i m'hipnotitzen.
Quan m'adormo els segueixo
a dimensions dubtoses.

2016

CAMÍ DE TERRA

Al capvespre d'un dia qualsevol,
vist des de dalt, la claror minvada
deixa invisibles els darrers passos
al camí de terra, buit de circulació.
Ell ha emmudit el silenci
quan cridava la soledat imminent.

Abans de la fosca, gairebé sol,
serpenteja els bancals que el condueixen
fins al capdavall on
es desdibuixen les petges.
Demà l'hi teixiran una confortable catifa,
brodada de breus vivències
i estones il·luminades.

2016

AQUELL HIVERN

Un divuit de febrer vas aparcar el present
a prop dels alts xiprers,
ja fa vint-i-sis anys.
Va ser un hivern molt cru, aquell; ben bé glacial.
S'engolí com un llop el caliu de la llar.
S'endugué les converses, encara en suspensió,
entre òrfenes parets tacades de records.
El sol trencà la boira,
que plorava incessant.
Jo tot sovint hi penso i ploro, també avui,
quan la ment m'aproxima aquell gèlid hivern.

2016

UN BÉ SOCIAL PER A LA VIDA RURAL

Quan arriba el bon temps, són l'ànima dels carrers solitaris. Un dia sí i l'altre també recorren amb passos fermes i decidits cadascun dels racons feréstecs del poblet. Elles peucalciguen l'asfalt amb la intenció de cremar greixos i, alhora, fer petar la claca. Tan bon punt apunta el dia, s'ajunten un grup de sis o set mestresses, sempre a la mateixa hora. Són com el rellotge del padrí que, quan pensava a donar-li corda, funcionava amb una precisió ajustadíssima. Aquestes dones queden al capdavall del poble i se les sent d'un bon boci lluny, entre la quietud interrompuda per un xivarri dessonillat que sobresalta els galls matiners. Quan les capten, esveradíssims, inicien un cor estrident de quiquiriquics.

Les altres, molt més discretes, acostumen a anar per parelles, com la Guàrdia Civil, i patrullen ben decidides pels carrers, just després de la telesèrie, gairebé cap a dos quarts de cinc de la tarda. Aquestes, en canvi, són molt menys observadores que les primeres, atès que repassen aficionades cadascuna de les seqüències de la novel·la televisiva. Se'n saben tots els detalls fil per randa; fins i tot, els guions dels personatges. A més, tenen l'excel·lent intuïció de preveure què passarà amb una bona antelació. Aquests serials acostumen a durar anys i panys. Realment s'acaben al cap d'una dècada, o més, quan una bona colla de seguidors i seguidores ja han fet el darrer badall, després de perdre el fil de les trames enrevessades, que sempre s'acaben com el rosari de l'aurora.

Les darreres, com els antics serenos, solen sortir una colla de tres o quatre una hora abans de la mitjanit. Elles trenquen el silenci mandrós de les hores cansades. Tot i que xiuxiuegen fluixet, a fi de passar inadvertides, acostumen a murmurar ininterrompudament com si resessin l'avemaria. I és que, a darrera hora del dia, les notícies fresques vagaregen per on els radars nocturns capten els senyals dels secrets de parets endins. Tot aquest bé de Déu de caminadores rurals fan una tasca benèfica a la vida tranquil·la dels pobles petits, ja que són animadores socials, vigilants voluntàries i, sobretot, processadores de dades territorials. No gaire fiables, però.

2016